

Boros Imre: A betagozódás árnyoldalai

2014 október 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

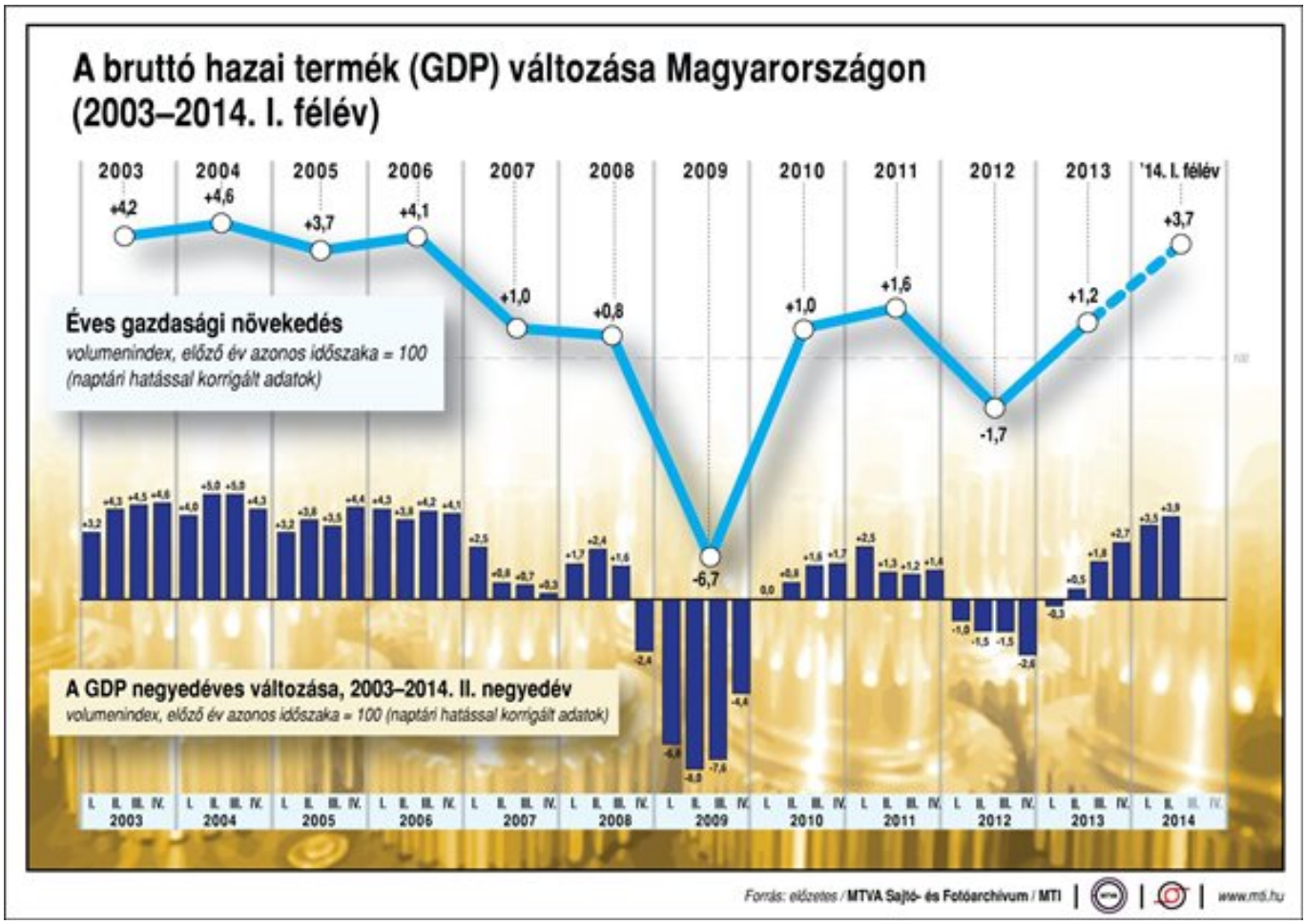
- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Még a fülembe csengnek a Magyarországról szóló külföldi és hazai dicshimnuszok, amelyek hazánk gyors világpiaci betagozódását dicsérték éveken keresztül.

Valóban, történelmi léptékkel mérve szinte szemvillanás alatt kerültek multinacionálisnak nevezett tulajdonosok kezébe a hazánk gazdaságának gerincét képez? ipari üzemek, a bank- és a biztosítási rendszer vezet? cégei, a közszolgáltatások, a nagy- és kiskereskedelem dönt? hányada. Az új tulajdonosokat zömében még konkrét országokhoz sem lehetett kötni. A privatizációt egyhangúlag sikerágazatnak hitte a „gondosan irányított” közvélemény. Aki akár a magánosítás tempója, módszerei és f?ként a meghatározó ágazatokban domináns külföldi jelenlét ellen szót emelt, az kirekesztette magát a közvélemény-formálók közül, rosszabb esetben még széls?ségesnek is bélyegezték az ehhez tartozó, ma is használatos állandó jelz?k kíséretében.

Negyedszázad elteltével azonban megvonható a mérleg. A teljes id?szakra vetítve az ország gazdasága valójában stagnált növekedés helyett, elveszítettünk másfél millió munkahelyet, az alkalmazásban maradt foglalkoztatottak a nyugati termelékenység közelébe jutottak ugyan (azaz új foglalkoztatóik kihajtják bel?lük az általuk elvárt teljesítményt), amiért azonban még annyi bért sem fizetnek nekik, mint amennyit az „átkosban” el tudtak érni átlagosan a munkavállalók.

Az id?közben agyonhangoztatott, exportvezérelt gazdaságpolitika azonban nem más, mint a mesterségesen olcsón tartott hazai munkabérekkel elért magas termelékenység hozadéka. Ezt a profittöbbletet természetesen a világpiaci exportjukból söprik be a hazánkba telepedett multik. Az olcsó munkabérek tehát nem hazánkat, hanem a hazánkban m?köd? nemzetközi cégek külföldi központjait teszik versenyképessé azáltal, hogy itt olcsó beszállítókra találtak, illetve a kiválasztott tevékenységet hozzánk szervezték ki. Miközben a nálunk m?köd? multik profitkönyve dagad, mi ki sem látunk a panaszból, ami hazánk gazdaságának világpiaci versenyképességét illeti. Azon kívül, hogy az olcsó hazai munkaer? a külföldi szerepl?k versenyképességének tápláló forrása, hazánk egyben a golyófogó szerepét is betölti piaci zavarok esetén. Szarkasztikus, de attól még igaz a mondás, hogy ha Németországban a gazdaság egyet tüsszent, mi megbetegedünk. Err?l a múltban kevés szó esett, ezért a legutóbbi ékes bizonyítékról feltétlenül szót kell ejtenünk éppen a szükséges változtatások okán.

Történt, hogy a német ipari termelés nagyot zuhant idén augusztusban. (Orosz embargó, gyenge

európai konjunktúra és így tovább.) Mi sem természetesebb, hogy nálunk is ugyanez azonnal megesett, ráadásul az exportunk is nagyot zuhant, kevesebb tartalékba helyezhet? deviza keletkezett. Az is kiderült, hogy a baj f? forrása egyetlen nagy, nálunk kiemelt tisztelettel övezett autógyártóhoz köthet?, ami egy hónapra leállt, termelése kimaradt, így zavarba ejtette a magyar nemzetgazdaság statisztikusait. Nyilván a német anyacég inkább a hazai egységeit?l rendelte meg mindazt, amit korábban t?lünk mint beszállítótól rendelt, de ez az ? részér?l természetes is. Jó, ha ezzel végre tisztában vagyunk. Régi problémánk, hogy a hazai tulajdonú kis- és közepes cégek nem nagyon exportképesek. Valójában inkább örülhetnénk, hogy még mindig ezek foglalkoztatják a legtöbb magyar munkavállalót azok után, amit az elmúlt negyedszázadban átéltek. Jó hír, hogy a következ? hét év uniós forrásának hatvan százalékát a kicsik- és közepesek felzárkóztatására fordítják majd. Remélhet?en exportképességük meger?sítése lesz az egyik cél. Ma azonban erre még kevés példát látni. Miközben laza kézmozdulatokkal juttat az állam az exportáló multiknak tízmilliárdos támogatásokat, például akár tíz-húsz millió forintot is munkahelyenként, a hazai, exportreményeket felmutató cégek gyakran elakadnak, mert nincs az a néhány száz millió a zsebükben, ami hozzásegítené ?ket kipróbált és saját forrásból kiizzadott eljárásaik iparszer? alkalmazásához.

Több ilyen sikertelenül próbálkozó, egyébként exportra is esélyes hazai fejlesztésr?l hallottam. Kett?t magam is megfigyelhettem a helyszínen, m?ködés közben. Az egyik berendezéssel nedves szennyvíziszapot lehet környezetbarát módon égetni, ahol csekély a maradványanyag mennyisége, és elektromosságot lehet termelni a felszabaduló h? segítségével. Szakmai kifogás nincs, de forrás sincs (kockázati t?ke vagy uniós pénz sem) arra, hogy ne csak a prototípus szülessen meg, de a sorozatgyártás is beinduljon. A berendezés mobil, és alkalmas arra, hogy körbejárja az országot (vagy fél Európát), szennyvíziszapot semmisítsen meg, és áramot is termeljen. A szennyvíziszap kezelése mindenütt növekv? környezeti ártalommal jár.

A másik szerkezet napenergiából vagy az úgynevezett hulladékégetésb?l származó h?b?l teremt elektromos energiát kén segítségével, nagyon hízelg? környezetvédelmi paraméterek mellett. (Kén is van b?ven feldolgozott k?olajunkban.) Kit?n?en alkalmazható hazánkban és olyan nagy terület? országokban, amelyekben sokat süt a nap, de hiányos még az elektromos hálózat kiépítettsége. Mindkét berendezésre van igény külföldön, de a külföldiek a finanszírozás fejében rátennék a kezüket magára a találmányra is, az abból származó profittal együtt persze, mint eddig, számtalan más esetben. A két eset külpiacosítása darabonként néhány száz millió forint, ami nincs, de van a multiknak sok-sok milliárd még mindig. Hiába, a megszokás nagy úr. Az ilyen és hasonló projektekkel pedig enyhíthetnénk a globális betagozódásból adódó vészes sebezhet?ségünket, hogy olcsó bérrel teszünk versenyképessé idegen társaságokat, ráadásul még piaci pofozózsáknak is bennünket használnak.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Ajánló